

se dobijo v družbini pisarnici (v Salendrovih ulicah) največi Nr. 1 po 1 gold. 30 kr., srednji Nr. 2 po 1 gold., Nr. 3 po 75 kr. in Nr. 4 po 50 kr.

Potovanje iz otročjih let v starost. *)

Sin revnega kajžarja na Gorenskem nastopim svoje potovanje leta 1810. Kakor hitro sem nekoliko k pameti prišel, so me moji starši v domačo šolo poslali. Imeli smo domačega in starega učenika. Ne vem, ali je ta šola od viših kaj pomoči imela ali ne, to pa vem, da sem vsak mesec srebrno dvajsetico nesel za lon učeniku in tudi drugi tako. Imeli smo precej velik abecednik, bil je nemški na eni strani in slovenski na drugi; učili pa smo se najpred nemško stran, čez dolgo še le slovensko; tudi pisati smo se učili, pa le samo nemško; pred šolo in po šoli smo po nemško molili. Bilo nam je trdo zažugano tihim biti, in če je kateri kaj prositi imel, je mogel po nemško prositi. Kaznovani smo bili pri tem učeniku le po otročje; če je kdo kaj pregrešil, je mogel iti klečat ali pa je „poco“ dobil z linirjem čez odlan, da je zapeklo. Domú gredé pa so se mu drugi smejali: „oho, ti si pa danes poco dobil“. Med drugimi sem jez prišel med tiste, ktere so se najnižje učili. Imeli pa so nekteri tudi domá učenike, da so jih učili brati; jez pa nikogar nisem imel; zato so tudi v šoli več znali. Učili smo se tudi male povesti in katekizem; oh! kako težko je bilo. Katekizma nemško stran se iz glave učiti, pa nobene besede ne zastopiti, to je bila huda — tlaka; al pokorni smo mogli biti in prazno slamo mlatiti. Slovenska stran ni bila tako huda; povestnice vsakdanjega življenja so nas veselile; nemško pa je bila po „pocah“ primorana tlaka in silen zadržek za potrebno zastopne nauke. Tudi precej visoke rajtenge smo se učili izdelavati, pa revež nisem zastopil, kaj delam; tudi pisali smo majhne nemške pisma, in ko sem se enega privadil, sem dobil drugo; se vé, da je to dolgo dolgo trpelo. Le škoda, da smo starega učenika prehitro zgubili; zapustili so nas.

Čez nekoliko časa smo dobili družega mladega učenika, pa vse drugače je bilo. Še sem hodil v šolo, in koj od začetka sem bil pri teh, kteri so največ znali. Pa kaj pomaga? Abecednik sem se zopet mogel učiti, da ni bilo ne konca ne kraja, potem pa male povesti in katekizem in sopot smo Nemcom prazno slamo mlatili, veliko reči se še učili nič nismo, kar smo že popred nekoliko znali, posebno rajtenge in pisma; popred sem pisal male pisma, pri drugem pa „orštrih“ in „šoteuštrih“, kar nisem mogel nikoli dovelj znati, tako, da ko sem drugega učenika zapustil, sem že precej manj znal kakor pred. Še dobro pomnim, ko enkrat sam od sebe poskušam v šoli eno, prvo pisemce pisati, sem bil posvarjen; zgolj štrihe, štrihe, — to je bilo dobro. V starosti zdaj večkrat neumnost te šole preišlujem; vselej pa me jeza obide čez mojo šolo, posebno pa v zdanjem času, ko pridejo do mene prav majhni otroci iz zdanje šole, in vidim, da znajo že po domače, slovensko, zastopno pisati. Mene je sram, da me otroci prekosé in da imajo „Novice“ z mojo pisavo dosti opraviti, da popravijo. Al kdo je kriv, da nisem najdel pravega dobrega zernja? Nemška šola me je silila prazno slamo mlatiti; zakaj nemškega si nismo nič več ohranili kakor kanarček na orgelje, slovenskega pa tudi komaj toliko dobrega zernja, da smo silno pomanjkljivo in kumrno življenje oteli. Zdaj slišimo tolikrat v „Novicah“, da „čas je dnar“, — oj koliko zlatega časa smo takrat zgubili! Ko bi se bili takrat po domače učili brati in pisati dobro, enmalo zemljo in svet poznati, kako se to in uno prideluje, to in uno zdeluje, kje je to in uno mesto, ta in una fabrika, ta in una kupčija,

kako so živeli naši stari očetje, kaj se je tû in tam po svetu godilo itd., koliko kapitala bi si bili naložili na dobro, tako smo pa bob v steno metali in namesto domačih otrok smo bili le nemški kanarčki! Kaznovanje je bilo pa pri drugem učeniku tudi vse drugačno. Marsikdo, ko se je pregrešil, je mogel se tako na pod uleči, da je dobil z debelo šibo po soldaško z batino, in mnogoter, ki ni znal svoje naloge, je mogel v šoli zaprt ostati brez jedi večkrat blizo do večera. Mnogi, ki so se bali, da bodo zaprti, so kruha saboj prinesli, pa jim je bil vzet do časa, da so bili izpuščeni.

Nobeden pa naj ne misli, da jez kaj več grozim; dobro sem si zapomnil vso to neumnost, vendar pa sem bil jez tako srečen pri zadnjem učeniku, da sem enkrat pri šolskem spraševanju slovenske mašne bukve dobil; to je bilo moje edino veselje od vse moje šole.

In zdaj je bil konec moje šole. Moji stariši so iskali pripomočka, da bi me bili še dalje v šolo pošiljali, pa ga ni bilo. Bili smo revni. Koliko sem vsega skupaj v šolo hodil, tega ne vem, to pa dobro vem, da v 11. letu sem že na kmetih živino pasel.

3 ali 4 leta sem poletni čas na kmetih živino pasel, in vso svojo šolsko učenost sem za živino po grmovji raztresel, tako, da mi ni družega ostalo, kakor le samo to, da sem mogel enmalo prav slabo mašne bukvice brati.

Oče in mati moja sta bila zlo revna; hišo so si oče v svoji mladosti kupili za 1000 gold., dobrega dnarja pa 800 gold., bilo je toliko laže (ažio); v hudih letih so prišli neusmiljenemu dolžniku v pest, kteri se je od začetka delal dobrega očetu. Bilo mu je dolgá blizo 200 gold. in je tožil. Ker pa niso mogli dnarja vgnati, jih dene na kant, in bila je hiša v kratkem po eni sami licitirengi v pestéh njegovih; so prišli nekteri, da bi bili licitirali, pa ko so vidili, da ni prav, so pa pustili. Ura je pretekla, dolžnik dá besedo, da vzame hišo za svoj dolg, in bilo je privoljeno; za ta mali dnar je bila hiša preč, in nobeden ni očetu ne krajcarja doplačal; bilo je še nekoliko dolgá, ki so ga oče mogli potlej poplačati, ko so že hišo zgubili. Tako je bilo tadanji čas, ko se je marsikaj po kotih izdelalo. Kdor bi tega ne verjel, ga moram z očetovimi pismi prepričati. Mojim staršem je iz tega velika žalost pa huda in dolga bolezen in še — še, pa kaj hočem to nadalje popisovati, saj tudi ni bilo sreče pri novem gospodarju; kmali je bil v dolgé zakopan.

Oče in mati gredó z nami v drugo faro, ker bilo nas je več otrok; jez sem bil takrat čisto slabe nature, za kmeta še preslab, kaj hočejo z mano zdaj začeti?

(Dalje prihodnjič.)

Dopisi.

Iz Celja 18. sveč. ☉ *) — 16. svečan smo z zlatimi črkami v kroniko starodavnega in staroslavnega mesta Celja zapisali. Odprla se je naimer ta dan „celjska čitavnica“. Že dolgo smo se veselili tega dneva, ko se ima nova moralna moč štajerskih Slovencev očitati in razviti, in hvala Bogu! nismo se prevarili v naši veri, da staroslavna celjska okrajina hranuje v svojem krilu tisoč in tisoč domoljubnih sinov.

Sobana v Dereanovi hiši, ki jo je vrli domoljub, trgovec gosp. Kapus čitavoici prepustil, je bila lepo okinčena; po stenah vidiš viseti slike Slovencom svetih oseb, na sredi pa z lovorikom ovenčano podobo Njehovega apostoljskega Veličanstva premilega cesarja Franca Jožefa, kraj ktere so visele črno-žolte bandera, paladij mogočne Avstrije, zeleno-bele štajarske dežele, in pa modro-rudeče-belo znamenje

*) Radi smo sprejeli te mične črtice iz lastnega življenjopisa poštenega moža, gorenskega kmeta, ki je že veliko let obče obrajtan posestnik in kramar na Jesenicah. Vred.

*) Ko je bil popis ta že natisnjen, smo prejeli še enega iz druge prijazne roke; lepa hvala tedaj za dobrovoljni dar. Vred.

Potovanje iz otročjih let v starost.

(Dalje.)

Starši moji me izročé mojstru šivarju; bil je mojster dober pa le za kmete; al ko sem se privadil, sem vsaki dan šivanko gladil, imel sem zadosti jesti, pa lona dolgo nič; še doplačali so za mano. Zdaj pride za me sopet zlati čas, o praznikih se kaj učiti dosti časa; pa kaj se hočem učiti? Šole ni bilo tukaj takrat nobene. Če sem hotel kaj zapisati, je bilo treba abecednik v roke vzeti, da sem prave črke dobil in pod čudne nemške krace sem besede kranjske zakoračil. Rad bi bil prebiral bukve, pa kje jih hočem zdaj dobiti? saj še vedil nisem, kaj da je na svetu, in ko sem zvedil za ktere bukve, jih prosim na pòsodo, se vadim in študiram, in kmali sopet druge išem. Med drugimi dobim tudi slovensko pisane. Oh kaj pa to! To bi bilo dobro meni znati — si mislim — in zdaj išem skupaj priprave za pisanje; skušam prepisavati; vsako črko večkrat pogledam, preden jo zakredam; počasi se pa vendar toliko privadim, da za silo pišem.

Več let sem na kmetih šival, pa prav malo lona sem dobival, k večemu 9 krajcarjev in pa jesti na dan; saj še mojster šivar ni čez 12 kr. zaslužil na dan v štiri; bila je pa takrat turšica po 40 do 48 kr. mernik; tudi vem dobro, da takrat je ravno ta mojster šivar kravo s teletom vred kupil za 12 gold. Ljudje so se čudili, kako je bilo vse dober kup.

Bil sem prav kratke pameti, pa vendar potrebe sem začel spoznavati; ali hočem s temi malimi krajcarji svojim starišem pomagati, saj še za me zadosti ne bo. Začnem zdaj duhtati, česa naj bi se polastil. Najbolj mi kupčija po glavi blodi. Imel sem od kupčije čudne domišljije. Prav nič denarja ali družega premoženja, kako bom kupčevati zdaj začel? vsak krajcar, kterege sem zaslužil, sem očetu dal za njih potrebe. Prosim tedaj očeta: pustite mi nekoliko grošev, bom kupil cvirna, žide in knofov; pri šivanju mi tega zmiraj manjka, in tako sem kupčijo začel iz zaloga nekterih grošev. Zraven šivanja zdaj kupčujem; prigodilo se je včasih nekteri dan, da si zaslužim tudi pri kupčiji 4 ali 5 kraje.; bil je zaslužek moj večji kot pa mojstrov, in prosim še očeta, pustite mi še nekatere groše, da poskusim še na smenj. Prvič grem na smenj in kupim fig in rožičev za 30 grošev; vse prodam in denar preštavam; bilo je sopet le samo 30 grošev; mislim si, ko se navadim, bo že kaj, in res večkrat sem še kupil in prodal in tudi zaslužil kateri groš. Pa potreba nas je trla. Bilo je zmiraj treba, vès zaslužek očetu dati, da smo mogli vsi skupaj živeti. Premoženje moje se je včasih povzdignilo na 2 do 3 gold. Kupim robe za smenj, in sopet ene groše pridobim. Večkrat pa sem mislil, ko bi jez tako srečen bil, za 10 gold. blaga imeti! 100 gold. kdaj imeti, to pa ni mogoče; bi že prebogati kramar bil; tega ni misliti!

Dobim ga pa prijatla, da mi ponudi rekoč: tako po malo ti kupuješ; vzemi od mene ene cente sladke robe. Ko mu rečem, da nimam denarja, mi reče: bom počakal, da prodaš. In res kmali prodam in plačam, in sopet mi ponudi trikrat več.

Do sedaj sem kupčeval z 2 ali 3 gld. skoraj 4 leta in zdaj, ko dobim prvič na kredit, prodajam in ponujam, da bi pred plačati mogel. Od sedaj nisem prišel več na prazno; se trudim in trudim, da bi kaj pridobil in plačati mogel. Bila je moja velika skrb, da bi kredita ne zgubil.

Zdaj pa me nova skrb začne plašiti; kramarske pravice bo treba iskati. Kako hočem to dobiti. Poprašujem in zvem, da nekoliko moram kapitala imeti, če hočem kramarske pravice dobiti. Zaloga moja je bila na kredit, kapital moj še ni bil 5 gold. vreden, in če bi tudi moje prtene hlače zraven djal; oh, koliko še manjka, kaj bo! Al prijatelj mi obljubi porok biti, in dá mi spisano poroštvo. Hitim tedaj napravljati prošnjo do gosposke, in lejte! komaj sem bil

24 let star, sem že imel svoje kramarske pravice. Porok moj je dobro vedil za našo revšino, pa vendar je storil, da mi je pomagal. Bog mu plati!

Po malem začnem kupovati blaga po bližnjih štacunah, in več časa tako poskušam, pa previdim, da drugi kramarji gotovo boljši kup kupujejo, jez pa prav malo dobička najdem; veliko blaga sem zastonj okoli nosil, pa nisem nič zaslužil pri njem. Ljudje mi svetovajo: pojdi v Kranj; tam je bogat „zmeden kramar“ in res poskusim, ter grem 8 ur hodá „zmedenega kramarja“ iskat. Vzel sem prvič 15 gold. sabo, ko sem šel v Kranj po blaga. Kmalo dobim „zmedenega kramarja“. Bil je dober, priljuden mož kmetišk; mu povem, kaj bi rad, in kmalo sem nabral zadosti za svojo šumo. Večkrat sem ga šel obiskat. (Kon. prih.)

Slovniški pomenki.

Spisal Podgorski.

„Glasnik“ od 1. svečana donaša od gosp. M. C. so-stavek, kako se imajo postavljati besedice, ki v slovenskem jeziku nimajo naglasa (akcenta), ter pravi, da se nam je ta red od nekoliko časa nekako pomešal. Kar je izrekel častiti g. pisatelj, je gola resnica. Mi smo namreč previdili, da se način, kakor smo dozdej postavljali nenaglašene besedice (breznaglasnice), ne ujema z načinom naših družih slavenskih bratov; da nam je ptujščina v tem oziru jezik mnogo pokvarila; al dosihmal še nismo dozvedili prav, kako bi ravnali, da bi naše pisanje bilo v skladu z družimi slovenskimi narečji, pa tudi slovenščini ne protivno; pa smo tako, zapustivši prezgodaj staro pot, rekel bi, bežeči od Scile nevedoma zaveslali v Karibdo; na stare grehe smo jeli delati nove. To me je nagnilo, da sem jel to reč natančneje premišljovati. Poslušal sem narod, primerjal sem spise družih Slavenov. Podajam tedaj svoje zvedbe in misli častitim bravecom s to prošnjo, naj jih ostro presodijo, in kar bi treba bilo, dodajo in popravijo, da se tako ta za našo slovnico mnogo važna stvar temeljito dožene.

Tedaj ad rem. Nenaglašene besedice ali pritikline (enklitike) so v slovenskem jeziku sledeče. Pomožni glagol: sem, si, je, sva, sve, sta, ste, smo, ste, so; bi; in zaimena me, te, se, mi, ti, si, ga, mu, je, jo, jih, jim, je, nas, vas, nam, vam.

Moj namen je pokazati, kako se postavljajo te besedice, ki jih bom breznaglasnice imenoval, da je po naravi slovenščine in slavenskega jezika sploh. Pokazal bom, kadaj se sme ž njimi govor začeti; potem, kako stojé v samostalnih in kako v odvisnih stavkih ali rekah.

I. Breznaglasnice začenjajo stavek in sicer

a) pomožni glagol samo

1. kadar ima naglas, na pr: Je Bog (es gibt einen Gott), ki vse ravná;

2. v prašanjih in odgovorih, na pr: Je li res? Je. — Bi-li šel? Bi.

b) zaimena pa samo, kadar so naglašene, pa nimajo dolgejše oblike. Teso: nas, vas, nam, vam, na pr.: nas išče, ne vas.

Vse druge nenaglašene zaimena jemljo, kadar dobé naglas, dolgejšo obliko, na pr.: mene išče; tebe kličejo. Njih je mnogo.

Tudi pri pomožnem glagolu rabijo v primerljajih pod a) 1. in 2. povedanih drugi Slaveni, kakor tudi iztočni Slovenci dolgejše oblike: Jesem, jesi, jest (tudi je); jesva, jesta, jesmo, jeste, jeso. Na pr.: Jesi-li ga vidil? Jesem. Pri nas, zapadnih Slovencih, je pa odpadel od spredaj slog je, brez dvojbe zato, ker po našem izgovoru nima naglasa. Izgovarjalo bi se namreč po naše: Jesèm, jesi, jesmò, jestè, jesò itd. Iztočni Slovenci

Želeti bi bilo, da bi se mi prave rabe teh glagolov prav temeljito naučili, ker v nji pokazuje naš jezik moč in prednost, kakor je dan današnji nima noben drug evropski jezik.

Potovanje iz otročjih let v starost.

(Konec.)

Kmali me je mikalo po Ljubljani, češ, tam si dobiš kaj več na zberu. Pa kje stoji Ljubljana, nisem vedil. Prosim tedaj svojo mater: pojte z mano, da mi pokažete, kje da je Ljubljana. Prvič nesem sabo kakih 60 gold. — za me to veliko — ogledujem na vse strani, pa pridem do neke štacune, reklo se ji je „pri zlati štirni“; tam poskusim prvo srečo; dobil sem notri priletnega pa dobrega gospoda Segerja. Povedal sem mu, da sem nov kramar in da prvič tukaj sreče iščem. Kmalo nabere mnege robe, kar je denarja bilo, in vesela greva z materjo domú, še bolj veselo pa ponujam blago. Pa nisem bil čez trikrat „pri zlati štirni“, že sem bil za nekoliko v bukvah začrkan. Zdaj sem bil privezan, pa še bolj veselo letam; bilo mi je za kredit več kakor pa za denarni blesk. Kakor hitro spravim skupaj, nesem dolg izbrisat iz bukev. Ene leta barantava s tem gospodom Segerjam, ko pa se na Dunaj preselijo, skušam drugam, in najdel sem za me še več štacun odprtih, v katerih sem bil po domače sprejet in se jih držim. Stiske moje so bile mnogokrat zelo velike, zato sem hvaležen za pomoč svojim pomočnikom. Nevošljivci me zavidajo; al kdo izmed vas je vidil moje stiske? Mnogim se zdaj ljubi, kar pri meni vidijo, pa toliko grenkih dni, po katerih sem jez do sém prišel, komu se ljubi?

Kmalo od začetka sem si naredil vago, na katero sem pokladal stroške in dohodke; al brez denarja, le s kreditom so bili od začetka silno majhni dohodki. Da nisem več potrosil kakor sem zaslužil, je bilo treba veliko delati in veliko šparati in stradati. Po otročje sem kupčevati začel, in preden sem se kaj naučil, sem veliko prazne tlake skusil, nisem nič zastonj dobil; učenost le-ta me je zadosti koštala. Pridno sem sledil, da bi kupil, iz katerega bi se kaj učiti mogel, pa le malo sem dobil. Mnogokrat sem vidil, da v nemških knjigah se veliko več od tega najde, pa bilo je pod nemško besedo skrito. Pa še to, kar sem dobil slovenskega, se nisem znal polastiti, ker preveč mi je manjkalo šolskega nauka. Previdim pa v starosti, ako bi bil v svoji otročji šoli slovensko klasje mlatil, gotovo bi bil več in kmali dobrega zrnja užil; ne bi bil toliko glada po učenosti čutil; Slovenec če hoče od Nemca kruha dobiti, mora mu veliko let zastonj mlatiti; to pa le bolj redko kdo doseže. Nabera se po tej poti Slovencom silno prazne — tlake, zgube časa in denarja. Če tudi zdaj že nekoliko se odpravlja ta nespametna naprava, pa bode se poznalo še mnogo let in let. Zato vi visoki gospodje dajte vsakemu narodu, kar ga hitro pripelje k temu, da kaj zna — in to je, da se mu dajejo nauki v maternem jeziku! To se pravi pri nas: nikar s cerkvijo okoli križa hoditi!

Kar je mene v kupčiji zelo zadrževalo, je bilo tudi to, da sem bil zmiraj le gostač od začetka skoz več let. Zavaljo tega kupim zapuščeno podrtijo. Zdaj novo hišo naredim, al stroški so začeli moje moči preseirati. Zdaj imam prostora zadosti, pa blaga premalo, in sopet prosim blaga in potrpljenja. Drugi pa to viditi sklepe delajo, rekoč: ima dnarjev kot čepin, hišo dela kakor bogatin. Materijal kupujem, delavce plačujem; al domačim ljudem so bile rane moje skrite, ker le po daljnih krajih so bili moji pomočniki. Pogosto so hudi računi in velike skrbi moje moči preseirale; v mrzlem zidovji mi je vroče prihajalo. Ljudje pa so rekli: o kaj tebi je pa lahko, imaš zadosti!

Večkrat sem slišal od neke črne šole, da jo študirali nekteri učenci v preteklih časih; lejte! ali nisem tudi jez študiral črne šole, ko sem se boril sam s sabo in iskal

učenosti zgolj po samotnih kotih brez učencov? Meni ni bila ta sreča dana, da bi se bil na očitnih šolah za potrebo kaj naučil; zato me je v poznejših časih potreba gnala v črno šolo.

Tudi sem slišal pripovedke, da so nekteri učenci hodili v ris, namreč da kdo je okoli sebe zarisal mejo, ktere ni smel prestopiti; če jo je pa prestopil, gorje mu! In lejte! vse to sem obilno tudi jez poskusil; bil je okoli mene s peresom postave ris ali meja postavljena, češ: do tukaj, pa nič dalje! Med temi mejniki sem boril se z mnogimi sovražniki; le-ti so me skušali in oči mi zakrivali, pa mejnike še deleč preč kazali, če tudi ni bilo nobene stopnje več do njih, in kolikorkrat sem čez ris mejnika omahnil, sem vselej več ali manj škode trpel, — to me je največ učilo in krotilo, da bi risa — pravih potov ne prestopil.

To so v kratkem črtice mojega potovanja iz otročjih let v starost. Nisem jih spisal zato, da bi se s kakošno rečjo bahal, ampak le posebno zato, da se v živem izgledu vidi, kako težavna je za človeka taka pot skozi življenje, kjer so šole toliko zamudila storile. Hvala Bogu, da sem še toliko zmagal.

Na Jesenicah 7. svečana 1862.

Anton Pasler.

Spomini.

II.

Žolc pah — Sučava.

(Konec.)

Čez jezerski breg na Belo in pod Belo, malo od Škalarja doli se spneva na desno v planino. Poti nisva znala. Toliko sva vedla, da po ti strani gori, po drugi pa doli.

Opoldne sva bila vrh planine. Pleza se pa tam ravno tako, kakor po drugih planinah. Ozirala sva se na Karavanke, na Obir, na kranjske orjake pod očetom Triglavom. Pred nama je stala Radohe gola stena, na levi rebrata Olšova, na desni zobata Ojstrica in granitni Grintovec. Tu se človek zgubi. Kaj si? — atóm, kapljica, pih zraka, solnčni prah, ki ga veter nese kamor vleče. Oh na taki planjavi — sam — človek svojo nečimernost živo, živo čuti. Za take čute v takih trenutkih človeški jezik besedi nima — kdor jih popisati skuša, jih ni čutil, in če bi tudi jih pisal s srčno krvjo. Še sam se njih, in vsega, kar v njem vre in zdihuje, hrepeni in joka, žalostno smeja in smehtljuje se solzi, še sam se tega zavesti, še manj pa razkladati more — to vé le Bog sam! Meni se je pač že tako zdelo — in se mi je zdelo tako, ko sem sam, vés sam, vrh Švinjice stal — in gledal dalječ dalječ doli.

Bilo je vse tako tiho, tako mirno, tako veličansko samotno, da bi sam sebe pozabil, da bi okamnel. Nič se ni ganilo; le kak gorsk metulj je med razrušenimi, preperelemi bukvami in podrtimi sprhljenimi smrekami treptil od babje dušice do dobre misli, — vse mrtvo, le od dalječ je kaka leskarca svoj otožni glas nategnila. Skoraj pol ure sva tako zamišljena slonela, kakor kamnitni sohi, — al čas naju je podil naprej — in začela sva navzdol stopati, s planine v globino.

Skoz podrte, posekane, požgane hoste, ki so še za seženj in še bolj visoke debela kazale — v znamenje, da se Sučavanom za drva in les še ni treba bati, pa tudi v znamenje, da gojzdnarstvo tam še v zibelki leži — sva memo kmetij, ktere imajo poslopja kakor cele vasi, po 12 in še več streh, prišla do ledine, na kateri se deli pot v več stezá. Stopiva tedaj v hišo, po poti prašaje. V kuhinji so bile ženske, v sobi sami možki, kakih 12 ali 14. Sekire, katerih je bil en kot vés poln, so nama pravile, da so ali že iz lesa prišli ali še le pojdejo. Nasproti vratam sedi na nekaj uzvišenem stolu častitljiv, že sivkast pa čvrst mož resnobno prijaznega lica. Ko v sobo stopiva, glavo povzdigne in na najino vprašanje za pot do fare, migne hlapcu: „Jaka, po-